

SZÍV ERNŐ

Nyeremény

Sokkal összetettebb kifejezés, mint a győzelem, ami után, általában, járna. Meg a szerencse után is jár sokszor, rád ordít a vakszerencse, bedudál a pókhálós ablakon az életlot-tó, helló, helló, találatos. A véletlen után is jár, persze. Néha, pedig kifejezetten járna, nyilvánvaló, és mégsem kapod meg. Nem is lehet mindig érzékelni, észlelni, konstatálni. Nyereményed a szív fölött, a bal belső zsebben, nem is tudod, így sántikálsz végig az éle-tet. Vagy arra gondolsz, nem kaptad meg, miért, miért, ettől ideges leszel, csalódtál, mint akit elárultak. Más bezzeg! Annak miért most?! Vagy nem azonnal kapod meg, sokszor csak később, évek múlva jössz rá, hogy mit nyertél akkor, és mennyit, és hogy nem is az volt a nyeremény, amiről pedig azt hitted. Ez nem is nyeremény volt, hanem jó kis bün-tetés. A bölcs ember nem győzni akar, hanem nyerni. Mi lenne a különbség. A győzelem-hez kell egy másik, egy olyan, akit valamiképpen leigázhatsz, fölébe kerekedhetsz. A böl-csebb ember tudja, ha veszít, akkor is nyerhet. Még hozzá jó nagyot. Nyerni sokkal diszk-rétebb, titokzatosabb és meghittebb alkalma az életnek, mint valamely győzelem után besöpörni a csillogó-szikrázó járandóságot, pénz, paripa, elszakított ország, dobogófok, zászlóerdő, tömeg. Isten néz téged, a győztest, magányosabbak vagytok, mint valaha. De visszaballagok ide, szűkebb gazdaságomba, a mondatok gazos kiskertjébe, amit művel az ember, napról napra csinálja, olyan nincsen, hogy ne lenne feladat, miközben küzd a szorongás bábfiguráival, a szerszámok romlásával, ügyes kis tolvajokkal, a saját illékony és megbízhatatlan kedvével és a rá-rátörő üres ötlettelenséggel. Nap süt, eső rímelget a bádagon, a havak manapság távolabbi völgyekre hullnak fehér takarónak, máris olvadó fátylaknak. Tintával kezdted írni, aztán izzadsággal, vérrel folytattad, takonnyal, valami bódító löttel. Mi ennek az egésznek a nyereménye. Ószintén szólva, de tényleg, fogal-mam sincsen. Mert biztosan nem valami díj, nem a népszerűség, nem a visszajelzések erre tévedő pillangói. Arra gondol az ember, hogy jó, megcsinálja, és aztán tényleg meg-csinálja. De mit. Egy olyan nagyregényt? Ami különben lehetetlennek látszik? De tényleg megcsináltad, és? Aztán mégiscsak így lesz jól. Mindig csak látni, mindig csak érezni a hiábavalóságot, ami közel sem jelenti a minden mindegy kapitulációját, nem jelenti azt, hogy rossznak és jónak titulusa egybe mosódna, nem jelenti azt, hogy a tudás és a nem tudás úgy keringőzik egymással a te kiskerted közepén, úgy ropják, úgy ölelik egymást, hogy fogalmad sincs már melyik-melyik. Taposnak rügyet, szirmot, virágot. Ma ezt állí-tottad, holnap az ellenkezőjét. Nem is emlékszel magadra. El vagyok, kérlek, magam ál-tal felejtve, néha eszembe jut az, ami én vagyok, de általában süllyesztő. Nem és nem. Ezekben a kétségbeesően ravasz, kilátástalan pillanatokban mégiscsak azt hiszem, hogy nyertem. Bizony. Iszonyatosan nagyot kaszáltam. Robbant a bank, hahó. Enyém a hiába-valóság, enyém a szőröstül-bőröstül, enyém a seholse minden, a sohasevolt mindig.